

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

ROČNÍK XIX.

ČÍSLO 5

MÁJ 2011

Veľká noc v našej farnosti - Nedel'a Božieho milosrdenstva
Svedectvá o stretnutiach s pápežom - Blahoslavený Ján Pavol II.
Láska, ktorá premohla svet - Dve skautky - DSM 2011

5/11

Obrazom

Veľkonočné trojdnie v našej farnosti

21.-23. apríl 2011, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Nedeľa Božieho milosrdenstva

1. máj 2011, Farský kostol sv. Bartolomeja v Prievidzi

Povedzte nám niečo užitočné...

5/11

Často hľadáme pokoj, ktorý by ostal a nestrácal sa. Hľadáme ho rozlične. Nieкто v športe, v hrách, v kultúre, v aktivite, v práci, v prírode a v mnohých iných veciach. V skutočnosti sú to len úniky, v ktorých človek stretne zdanlivý pokoj a krátku radosť. Ale kde je prameň, ktorý sa nestráca a nevysychá?

V jednej východnej krajine žili raz dve veľmi pekné sestry. Jedna sa vydala za sultána, druhá za kupca. Časom sultánova manželka stále chudla, slabla a zosmutnievala. Sestra, ktorá žila s kupcom blízko kráľovského paláca, zo dňa na deň opeknievala. Sultán pozval kupca do svojho paláca a spýtal sa ho: „Ako je to možné?“

„To je jednoduché, živím svoju ženu jazykom.“

Sultán vydal rozkaz pripraviť metráky baraní, ťavích a kanáričích jazykov na diétu pre svoju ženu. Ale nič sa nestalo. Žena bola stále bledšia a zádumčivejšia. Rozzúrený sultán sa rozhodol, že ju vymení. Kráľovnú poslal kupcovi a vzal si za ženu jej sestru.

V kráľovskom paláci kupcova žena ako kráľovná rýchlo vädla a starla. No sestra v kupcovom dome za krátky čas rozkvitla a opeknela. Tajomstvo? Kupiec sa každý večer so svojou ženou zhováral, rozprávali si príhody a spievali si.

Všetci musíme pochopiť, že láska sa začína v rodine. Každý deň si musíme uvedomovať aj to, že najväčšie utrpenia majú korene tiež v rodine. Nemáme kedy pozrieť si do očí, vymeniť si pozdrav, podeliť sa o radosť a ešte menej byť tým, čo od nás očakávajú naše deti, čo od manželky očakáva manžel a manželka od manžela. A tak deň čo deň patríme menej svojim rodinám a naše vzájomné kontakty stále viac slabnú. Jedna osobná spomienka Matky Terezy:

Prednedaénom prišla ku mne veľká skupina zo Spojených štátov.

Žiadali ma: „Povedzte nám niečo užitočné.“

Povedala som im: „Usmievajte sa na seba navzájom.“

Myslím, že som im to povedala s prehnanou vážnosťou.

Jeden z nich sa ma spýtal: „Ste vydatá?“

Odpovedala som mu: „Áno, a niekedy je pre mňa ťažké usmiať sa na Ježiša, lebo je veľmi náročný.“

Myslím, že láska sa začína v rodine.

Prajem a posielam veľkonočné požehnanie Zmŕtvychvstalého do vašich rodín. Nech v nich vládne dialóg srdc. Nech vás v nich povzbudí aj osobnosť Jána Pavla II., ktorej sa pri príležitosti jeho blahorečenia venujeme na nasledujúcich stranách.

„Tiež sa znepokojujem o svoju svätosť!“

Blahoslavený Ján Pavol II.

Po atentáte na pápeža v r. 1981 bolo jeho auto zabezpečené nepriestrelným štítom, ktorý sa Jánovi Pavlovi II. neveľmi páčil. Papamobil mu pripomínal skôr zasklenú klietku ako auto. Podľa neho to všetko boli zbytočné opatrenia. Istá jeho známa z Krakova však nástojila na tom, aby ich dodržiaval: „Ten štít znižuje riziko. Neustále sa znepokojujeme o Vašu Svätosť!“ Vtedy Ján Pavol II. odpovedal: „Ja sa tiež znepokojujem o svoju svätosť!“ Vtipná odpoveď? Možno. Isté je však jedno. Ján Pavol II. sa o svoju svätosť už obávať nemusí. 1. mája 2011 bol blahorečený.

Karol Wojtyła, budúci pápež Ján Pavol II., sa narodil 18. mája 1920 vo Wadowiciach v Poľsku. Jeho otec Karol bol vojenský úradník, mama Emília mladá žena s vrodenu srdcovou chybou. Tej, rovnako ako zlyhaniu obličiek, v roku 1929 podľahla. Deväťročný chlapec odvtedy vyrastal bez matky.

Šikovný študent

Karol bol vždy usilovným žiakom. Jeho nadanie sa prejavilo už na základnej škole. Od roku 1930 pokračoval v štúdiu na gymnáziu. Čakala ho však ďalšia rana. Starší brat Edmund, ktorý bol lekárom, sa nakazil od pacientky šarlachom a zomrel. Mladému chlapcovi zostal na svete už len otec a Boh, ku ktorému sa stále vrúcnejšie utiekal.

Onedlho objavil ďalšiu svoju veľkú lásku - divadlo. Práve kvôli nemu a literatúre si po skončení gymnázia

nevybral štúdium teológie, ale poľskej filológie na Jagelovskej univerzite v Krakove. Sám o tom píše: „*V tomto období moje kňazské povolanie ešte nebolo zrelé, hoci mnohí okolo mňa boli toho názoru, že by som mal vstúpiť do seminára. A niekto si azda aj myslel, že ak mladík s takými jasnými náboženskými sklonmi nevstúpi do seminára, musí to byť znak, že v hre sú iné lásky a záľuby. Je pravda, že v škole som mal mnoho spolužiakov a keďže som sa angažoval v školskom divadelnom krúžku, mal som mnohoraké príležitosti stretávať sa s chlapcami aj dievčatami. Ale nie v tom bol problém. V tom období som bol zamilovaný predovšetkým do literatúry.*“

Predsa len teológia

Jeho štúdium filológie však netrvalo dlho. Vypukla vojna a univerzita bola zatvorená. Karol začal pracovať v kameňolome a pod vplyvom Jána Tyranowského prenikol hlbšie do duchovného života. „*Tyranowski, ktorý bol formovaný dielami sv. Jána z Kríža a svätej Terézie od Ježiša, po prvý raz ma oboznámil s touto literatúrou, na môj mladý vek nezvyčajnou,*“ spomína budúci pápež. A dodáva: „*K môjmu definitívnemu rozhodnutiu sa pre kňazské*

povolanie prišlo v období druhej svetovej vojny, počas nacistickej okupácie.“ V roku 1941 stratil Karol otca. O rok neskôr vstúpil do tajného seminára. Pôvodne sa chcel stať karmelitánom. Pochopil však, že ťažké časy si vyžadujú prítomnosť kňaza priamo medzi ľuďmi a nie zatvoreného za múrmi kláštora.

Kňaz

1. novembra 1946 bol Karol vysvätený za kňaza. Vysviacka sa konala skôr, aby mohol odísť študovať do Ríma. Tu si na Gregoriánskej univerzite urobil doktorát. Po návrate do vlasti mu bola zverená farnosť Niegowice. Rýchlo si získal priazeň jej obyvateľov. Napriek vysokému vzdelaniu nemal problém vziať do rúk lopatu a pomáhať robotníkom pri výstavbe nového chrámu.

Už o rok mu bola zverená pastorácia študentov pri farnosti sv. Floriána v Krakove. Čoskoro sa okolo neho zhromaždila skupina mladých ľudí, ktorá si začala hovoriť „Rodinka strýčka Karola“ (Rodzinka wujka Karola). Karol sa o mladých staral nielen po duchovnej stránke, ale rád s nimi diskutoval aj o rôznych aktuálnych problémoch. V jednom liste píše: *„Myslia si o mne viacmenej toto: No, Wujek chce všetkých oženit' a všetky povydávať. Myslím si však, že je to falošný obraz. Ide tu o niečo iné. Vidiš, človek žije predovšetkým vďaka láske.“*

Biskup

Od roku 1954 prednášal Karol etiku na Katolíckej univerzite v Lubline. V roku 1958 ho na výlete s mladými zastihol odkaz kardinála Wyszyńského, aby hneď prišiel k nemu do Varšavy. Karol sa dozvedel, že sa stal pomocným biskupom Krakova. Ako biskup sa od roku 1962 zúčastňoval

zasadnutí Druhého vatikánskeho koncilu. Ten prebiehal ešte len rok a Karol už bol povýšený na arcibiskupa Krakova. O štyri roky neskôr bol pápežom Pavlom VI. vymenovaný za kardinála.

Kardinál

Ako kardinál Karol tiež vynikal. V tomto období vypukla v Amerike a Európe „revolúcia piluliek“ a pápež Pavol VI. musel svetu poskytnúť odpoveď na otázku, či Cirkev dovoľuje antikoncepciu. Základom jeho encykliky *Humanae vitae* sa stali práve závery vypracované kardinálom Wojtyłom.

V roku 1976 pápež krakovského kardinála povolal, aby dával veľkopôstne duchovné cvičenia jemu i jeho najbližším spolupracovníkom.

Pápež

16. októbra 1978 sa Karol Wojtyła po nečakanej smrti Jána Pavla I. prekvapujúco stal pápežom. Bola tým porušená tradícia pápežov -

Talianov. Ukázalo sa však, že kardináli nevkladali do Karola svoje nádeje zbytočne. Početné cesty do zahraničia, listy, spisy a encykliky, umenie komunikovať, ale hlavne pravé svedectvo viery a modlitby začalo meniť svet.

Pápeža nedokázal zastaviť atentát v roku 1981, ani postupujúca choroba a narastajúce utrpenie v posledných rokoch života. Zomrel 2. apríla 2005, v predvečer sviatku Božieho Milosrdenstva. Zvolaním „Santo subito!“ vyjadroval zhromaždený dav už v tento večer svoju túžbu po skorom svätorečení Jána Pavla II..

Čo na to Karol Wojtyła? Ktovie. Tam hore sa už nemusel znepokojovať o svoju svätosť. Možno si len potichu zopakoval vetu, ktorou raz komentoval hluk v bazilike v Ávile:

„Rehoľné sestry, ktoré sľubovali mlčanie, tu robia najväčší krik!“ Bol to predsa pápež úsmevu.

Pripravila: Petra Humajová

(Použitá literatúra: Paweł Zuchniewicz: *Náš pápež*; Andrea Tornielli: *Tajomstvo pátra Pia a Karola Wojtyły*; Ján Pavol II.: *Dar a tajomstvo*; Kazimierz Pielatowski: *Úsmev Jána Pavla II.*)

Slávnostné uctenie Nedele Božieho milosrdenstva

Sviatok Nedele Božieho milosrdenstva bol tohto roku 1. mája a predchádzala mu pobožnosť deviatnika k Božiemu milosrdenstvu. Veriaci sa počas 9 dní od Veľkého

piatku schádzali v kostole sv. Bartolomeja pred krásnym obrazom Božieho milosrdenstva, aby v modlitbách odovzdávali do Božieho milosrdenstva každý deň inú skupinu duší. Modlili sme sa za celé ľudstvo, zvlášť za obrátenie hriešnikov, za kňazov a zasvätené osoby, za zbožné a verné duše, za neveriacich a tých, čo ešte nepoznajú Pána Ježiša, za odlúčených bratov, za tiché a pokorné duše a duše malých detí, za duše, ktoré zvlášť uctievať a oslavujú Božie milosrdenstvo, za duše v očistci a za ľahostajné duše. Vyvrcholením úcty k Božiemu milosrdenstvu bola Nedeľa Božieho milosrdenstva, keď veriaci v hojnom počte prišli v duchu vdáčnosti osláviť nesmiernu lásku Pána Ježiša ku každému človeku.

Pobožnosť úcty sa konala o 14:30 vo farskom kostole a viedol ju p. kaplán Ján Kraus, ktorému ďakujeme za krásnu adoráciu pred Najsvätejšou Sviatosťou, v ktorej vyzdvihol Božie milosrdenstvo, preukázané ľuďom podľa evanjelia v minulosti a aj v súčasnosti. O 15:00 sme sa pomodlili korunku k Božiemu milosr-

denstvu, potom modlitbu zvelebovania Božieho milosrdenstva a nakoniec modlitbu zasvätenia sa Božiemu milosrdenstvu. Po eucharistickom požehnaní sme odchádzali z kostola naplnení ďalšími milosťami, ktoré Pán so štedrosťou dáva všetkým, čo po nich túžia. Vďaka všetkým, ktorí prišli, a modlime sa, aby prišli vždy ďalší a ďalší bližšie k nášmu Spasiteľovi Pánovi Ježišovi.

Ó, večný Bože, ktorého milosrdenstvo je bezhraničné a pokladnica milostí nevyčerpatelná, zhliadni na nás láskavo a rozmnož v nás svoje milosrdenstvo, aby sme si v ťažkých chvíľach nezúfali a neklesali na duchu, ale s veľkou dôverou sa poddali Tvojej Svätej vôli, ktorá je láskou a samotným milosrdenstvom. Buď zvelebené naveky, nekonečné Božie milosrdenstvo, najvznešenejšia vlastnosť všemohúceho Boha, Ty sladká nádej hriešneho človeka. Ježišu, dôverujem Ti.

Text: E. Pogorielová

Foto: M. Melicherčíková

Vodičov vyprevádza obnovený kríž

Nedáľeko hlavnej cesty na konci Prievidze v smere do Martina stojí už roky drevený kríž. Vyprevádza šoférov cestujúcich mimo mesta. V týchto mesiacoch ho stolár Pavel Batora z dôvodu výrazného poškodenia nahradil novým krížom.

V nedeľu 3. apríla 2011 sa v popoludňajších hodinách konalo posvätenie vynoveného kríža. Veriaci sa ku krížu presunuli z Kostola sv. Terézie z Lisieux pod vedením pána kaplána Olivera Černáka. Po krátkej modlitbe bol kríž posvätený. Veriaci si kríž

uctili aj zaspievaním piesne a boli obdarovaní pamätným obrázkom.

Petra Humajová

Foto: zapotocky.fara.sk

Pápež, ktorý mi verí

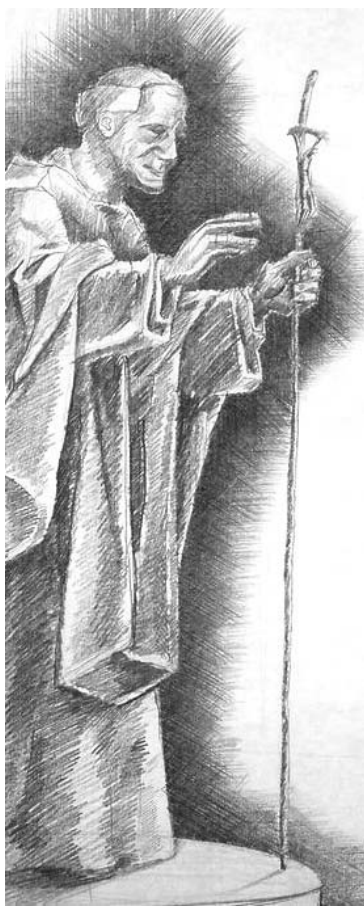
Svedectvo s Jánom Pavlom II.

Nepatrím medzi veriacich, ktorí sa na život Jána Pavla II. pozerajú bez výhrad. Nad niektorými jeho krokmi uvažujem, nesúhlasím s nimi, nerozumiem im, nechápem, prečo ich robil tak, ako ich robil. Napriek tomu ma tento pápež oslovil. A to veľmi osobne.

Keď bol Ján Pavol II. na Slovensku naposledy, miništroval som na jeho svätej omši v Banskej Bystrici. Ako miništranti sme mali vyhradené miesto, z ktorého som mohol pápeža pozorovať počas celej omše.

Silné gesto

Počas tejto svätej omše sa odohralo množstvo zaujímavých momentov. Mňa však zaujal najmä jeden. Prebehol úplne na konci, keď sa pápež lúčil so spoločenstvom veriacich, ktorí sa okolo neho zišli. Tvár mal meravú, tiekli mu sliny... Mnohí by ho už v tých časoch najradšej pripútali na lôžko. Jeho duch však bol stále silný. Zrazu zdvihol svoju pravicu a zamával celému zástupu.

Keď sa týmto gestom obrátil smerom ku mne, mal som pocit, že je v ňom uložený celý odkaz jeho apoštolátu. Evanjelium pokoja, boj za slobodu, sila rodiny, nová evanjelizácia... Ale aj obrovský kus nádeje, že toto jeho poslanstvo ponesieme ďalej. Bral som to osobne. Pápež mi dôveruje. Ježiš sa na mňa spolieha.

Vo chvíli, keď Ján Pavol II. umieral, už som nemyslel na toto silné gesto. Sledoval som Superstar, bavil som sa na umelom svetle akýchsi „hviezdičiek“, a pritom jedna z najväčších Hviezd storočia završovala svoje veľkolepé dielo. Ján Pavol II. zomiera, Katarína Koščová vyhráva a mne prichádza oznámenie, že ma prijímajú na vysokú školu.

Ján Pavol II. mi máva

Na jeseň som začal študovať v Bratislave. Bolo to ťažké. O posilu som v ťažkých chvíľach chodieval prosiť do kostola kapucínov. V jeden aprílový deň som si ako tradične sadol do lavice a čakal na svätú omšu. Bratia kapucíni sú úžasní kazatelia. Mne sa však odrazu, bez akejkoľvek vôle rozumu, vybavil v mysli obraz Jána Pavla II., ako mi máva. Tentoraz bol v tom geste len jedno-

duchý odkaz lásky a prijatia. Akoby hovoril: „Ja som na teba nezabudol. Ježiš ti verí.“

Snažil som sa na ten obraz nemyslieť. Ved' som na omši a je potrebné vnímať. Započúval som sa do kázne - a zrazu znova. Obraz pápeža, ako mi máva. Bol som celý nesvoj z toho, že mi unikajú myšlienky.

Na konci sv. omše kňaz prečítal oznamy. Jeden z nich znel: „Práve dnes si pripomíname výročie úmrtia Jána Pavla II.“ Bol 2. apríl 2006. V tej chvíli som mal oči zaliate slzami. Znovu som to bral osobne. Asi to nebola moja vina, že som nemo-

hol vnímať iné - len pápeža, ako mi máva.

Je opäť apríl, keď píšem tieto slová. Môj život sa zmenil. Študujem už posledný rok, mám vlastnú rodinu a evanjelizačnú službu. Na Jána Pavla II. však nezabúdam. Jeho gesto vo mne žije. Bolo to totiž gesto Ducha Svätého, gesto istoty, ktorú mal pápež, keď mával zástupu mladých. Nepochyboval, že sme nádejou pre budúcnosť.

Augustín Ugróczy
gustovclanok@gmail.com

Spomienky na návštevu v Banskej Bystrici

Náš bývalý pán kaplán Michal Masný bol v čase poslednej návštevy Jána Pavla II. na Slovensku diakonom. Počas sv. omše s pápežom bol poverený výnimočnou službou. Na chvíľu sa stal diakonom pápeža. Ako si na tieto chvíle spomína?

Byť diakonom pri pápežskej liturgii je naozaj zážitok. Osobne to vnímam ako veľké vyznačenie a nevšedné Božie riadenie. Diakonom som bol totiž iba rok - a práve v tom čase prišiel Svätý Otec na Slovensko. Zaujímavé bolo aj to, že spomedzi viacerých diakonov vybrali práve mňa. V neposlednom rade sa na tom všetkom podieľala aj „náhoda“ v podobe skutočnosti, že podľa bydliska som mal študovať v nitrianskom seminári, no rozhodol som sa pre banskobystrický. Keďže som si štúdium v Banskej Bystrici vybral šesť rokov pred príchodom Svätého Otca, nemohol som ani len tušiť, že sem raz príde. Všetko to teda bola veľká Božia milosť, za ktorú som veľmi vďačný. Počas svätej omše som mal tú česť

byť hneď vedľa Svätého Otca. Vtedy bol už starý a chorý, preto som mal na starosti tlačiť vozík, na ktorom sedel. Okrem toho som dostal od neho požehnanie pred prednesom evanjelia, ktoré som počas svätej omše spieval.

Priamo pri tejto udalosti som nemal nejaký významný pocit. Samozrejme, tešil som sa, no s odstupom

času si na to veľmi rád spomínam a ďakujem Pánu Bohu za tú milosť.

So Svätým Otcom som sa potom stretol ešte raz - vo februári 2004 v Aule Pavla VI. v Ríme, kde sme mu boli poďakovať za jeho návštevu na Slovensku. Dostal som sa k nemu „nedopatrením“, vôbec to nebolo v pláne. K Svätému Otcovi mohli ísť len biskupi. Mne zverili úlohu organistu a počas audiencie som mal hrať slovenské piesne. Len tak zo žartu som sa usporiadateľov spýtal, či by som aj ja nemohol ísť podať ruku Svätému Otcovi. Oni mi však povedali, že nie.

Ku koncu audiencie prišiel ku mne tajomník Svätého Otca, terajší kardinál Dziwisz, a pozval ma ako organistu k pápežovi. Tak som sa k Jánovi Pavlovi II. predsa len aspoň nakrátko dostal a mohol som ho pozdraviť. Z tohto stretnutia si pamätám predovšetkým jeho oči. Veľmi na mňa zapôsobili. Ján Pavol II. bol už v tom čase slabý a nevládny, ale jeho oči „žili“, bolo to vidieť. Bol to zvláštny pocit.

Ján Pavol II. bol veľký človek. Som rád, že som s ním mohol prežiť tie-

to dve neopakovateľné chvíle, ktoré boli pre mňa veľkou milosťou.

Martin Karpiš prežíval sv. omšu v Banskej Bystrici v úlohe miništranta. Z jeho spomienok vyberáme:

Do Banskej Bystrice som sa dostal vďaka pátrovi Pavlovi Kollárovi, SchP, ktorý mal počas sv. omše rozdávať sv. prijímanie veriacim zhromaždeným na námestí. Potreboval mať so sebou miništranta, aby mu nad hlavou držal dáždnik. Tento dáždnik nemal kňaza chrániť len pre prípadným dažďom či slnkom, ale mal aj označovať miesto, kde sa rozdáva sv. prijímanie. Ponúkol mi túto službu a ja som to prijal.

Mal som možnosť zúčastniť sa sv. omše s Jánom Pavlom II. aj v roku 1990 vo Vajnoroch, v roku 1995 v Nitre a v roku 2000 v Ríme. Byť so Svätým Otcom je vždy pre mňa česť a posila vo viere.

Pripravili: Alojz Vlčko

a Petra Humajová

Foto: www.life.com / AP

Moje stretnutie s Jánom Pavlom II.

Mojou veľkou túžbou bolo aspoň raz sa stretnúť so Svätým Otcom, napríklad na generálnej audiencii v Ríme. Ale vôbec som netušil, že sa mi dostane takej veľkej Božej milosti a toto stretnutie sa aj naozaj uskutoční. Dokonca na Slovensku.

Ked' mi začiatkom augusta 2003 oznámil vtedajší pán dekan Mons. Ján Bednár, že som bol vybraný za prievidzský dekanát prijať Eucharistiu priamo z rúk Svätého Otca 12. septembra počas svätej omše v Banskej Bystrici, trvalo mi dosť dlho, kým som sa z toho trochu spamätal. Uvedomil som si, že určite sú v dekanáte ľudia, ktorí si to zaslúžia

viac ako ja, ale nakoniec som súhlasil a udalosti nadobudli rýchly spád.

Príprava na veľký deň

Po nahlásení mojich osobných údajov na Úrad pre ochranu ústavných činiteľov som dostal vstupenku z Úradu liturgických slávení Najvyššieho Veľkňaza s textom: „Osobné dovolenie k prijatiu svätého prijí-

mania od Svätého Otca Jána Pavla II. Vatikán, 12. september 2003.“

Na deň s veľkým „D“ som sa pripravoval nielen duchovne, ale aj prakticky. 11. septembra som sledoval prilet Svätého Otca na Slovensko a v popoludňajších hodinách som sa zúčastnil nácviku sv. omše v Banskej Bystrici, kde sme dostali všetky podrobné informácie. Na druhý deň ráno (a spal som vôbec?) sme s pánom dekanom sadli do auta a uháňali do Banskej Bystrice, kam sme dorazili približne o 7:30.

Keďže som sa nachádzal v sektore V.I.P., čakala ma dôkladná prehliadka zo strany ochranky priamo pred vstupom do sektoru a potom aj v uvedenom sektore. Tam som videl priamo v akcii psa na vyhľadávanie výbušnín, ktorý sa začal vrtieť okolo mojej igelitky, do ktorej mi moja manželka Janka nabalila raňajky. Keď to zbadal ochrankár a zistil, čo je v nej, s úsmevom mi odporučil, aby som si ju radšej dobre strážil. Ale to už burácajúcim námesťm prichádzal na papamobile Svätý Otec a nás čakala tesne pred začiatkom sv. omše ďalšia kontrola (ochranka totiž zistila, že je medzi nami osoba, ktorá medzi nás vôbec nepatrila).

Niesol som si tam všetkých

Začala sa sv. omša. Tesne pred sv. prijímaním nás opäť skontrolovali. Keď som kráčal k tribúne, rozmyšľal som, ako zobrať so sebou na sv. prijímanie k Svätému Otcovi všetkých tých, ktorým sa takéhoto šťastia nedostalo. A vtom mi napadla spásonosná myšlienka. Keďže k Svätému Otcovi viedlo množstvo schodov, ako som pomaly stúpал hore, na každom schodíku som si na niekoho pomyslel, a to hlavne na moju manželku Janku, dcéry Lenku a Luc-ku, na celú našu veľkú rodinu, na

priateľov, známych, spolupracovníkov a samozrejme, jeden so schodíkov patrila aj členom hudobnej skupiny Necpalanka.

Nasledoval nezabudnuteľný okamih. Klakol som si pred Svätého Otca, vymenili sme si pohľady, prijal som Eucharistiu (niekde v podvedomí som začul spúšť fotoaparátu), ukľonil som sa, vstal a odišiel na svoje miesto, kde som si počas tichej modlitby začal uvedomovať tú obrovskú silu, ktorá žiarila zo Svätého Otca.

Veľa ľudí sa ma pýtalo na moje bezprostredné pocity, ktoré som prežíval počas svätého prijímania. Je to neopakovateľný a nezabudnuteľný zážitok, na ktorý neviem nájsť vhodné slová. Byť tak celkom blízko pri Svätom Otcovi a prijať z jeho rúk živého Pána Ježiša, to je niečo úžasné.

Po ukončení sv. omše a apoštolskom požehnaní Svätého Otca som si zapol mobil, ktorý už bol preplnený SMS-kami od najbližších. Cesta domov plná dojmov a zážitkov mi ubehla veľmi rýchlo. Doma ma ako prvá vítala manželka Janka. Bez slov a so slzami v očiach sme chvíľu stáli v objatí. Nakoniec mi povedala: „Vidíš. Celý život si hovoril o tom, že raz pôjdeš do Ríma k Svätému Otcovi. A on prišiel za tebou.“

Text a foto: Milan Petráš
(Článok bol napísaný v roku 2003
pre rodinný časopis Maňa.)

5/11

Láska, ktorá premohla svet

Takýmto prívlastkom by som nazvala Jána Pavla II. Prečo? Pre jeho ľudskosť, pokoru, otvorenosť vo vzťahu k človeku a k Bohu. Kým je osobne pre mňa?

Ten, ktorý miloval rodinu

„*Proti nespravodlivosti zavinenej hriechom, ktorý hlboko prenikol do štruktúr dnešného sveta a často bráni rodine naplno rozvinúť jej život a základné práva, musíme sa všetci vzoprieť obrátením mysle a srdca a nasledovať Ježiša Krista v premáhaní vlastného sebeckva. Toto obrátenie si vyžaduje vnútorný odstup od všetkého zla a prilipnutie k dobru v celej jeho plnosti. Rodina je prvá a najdôležitejšia spoločná cesta a zostáva zvláštnou, jedinou a neopakovateľnou, ako je neopakovateľný každý človek; cesta, ktorej sa nemôže vyhnúť žiadna ľudská bytosť. Ved' normálne človek prichádza na svet vo vnútri rodiny, preto možno povedať, že práve jej vďačí za samotnú skutočnosť svojej ľudskej existencie. Keď chýba rodina, vzniká v bytosti, ktorá mimo nej vstupuje do sveta, znepokojuje a bolestivá strata a tá potom na ňu dolieha po celý život.*“

Rodina sa stala obľúbenou témou Jána Pavla II. Intenzívne vnímal hlboké a rýchle zmeny v spoločnosti a kultúre, ktoré najviac zasiahli a neustále zasahujú práve rodinu. Vo svojom diele jej venoval veľký priestor. Nepoznám všetky jeho diela venované tejto téme, ale z tých, ktoré som čítala, ma najviac ovplyvnili tri - exhortácia o kresťanskej rodine v dnešnom svete *Familiaris Consortio* (Spoločenstvo rodiny), encyklika *Evangelium Vitae* o hodnote a nenarušiteľnosti ľudského života a prepracovaný súhrn kate-

chéz o význame ľudského tela, sexualite, manželstve a zodpovednom rodičovstve *Teológia tela* z generálnych audiencií z rokov 1979 - 1984.

Ten, ktorý poznal hodnotu ženy

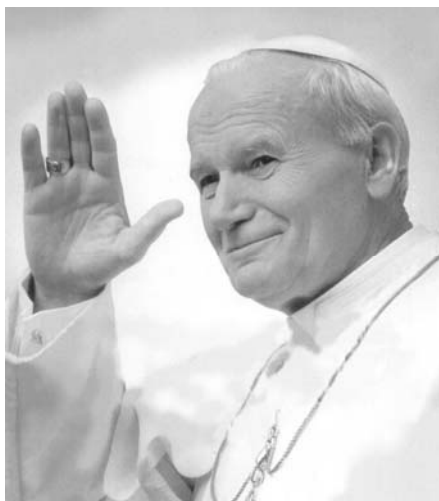
„*Vďaka tebe, žena-matka, za to, že v radosť a v námahe jedinečnej skúsenosti poskytuješ lono ľudskej bytosti a pre dieťa prichádzajúce na tento svet sa stávaš Božím úsmevom, usmerňuješ jeho prvé kroky, staráš sa oň pri jeho dospievaní a si dôležitým orientačným bodom jeho ďalšej cesty životom.*

Vďaka tebe, žena-manželka, ktorá neodvolateľne spájaš svoj osud s osudom muža vo vzťahu vzájomného sebadarovania, v službe spoločenstvu a životu.

Vďaka tebe, žena-dcéra a žena-sestra, ktorá prinášaš do úzkej rodiny a potom aj do celého života spoločnosti bohatstvo svojej citlivosti, intuície, nezištnosti a svojej stálosti.

Vďaka tebe, zamestnaná žena, ktorá pracuješ vo všetkých oblastiach spoločenského, hospodárskeho, kultúrneho, umeleckého a politického života, za tvoj neodmysliteľný príspevok k vytváraniu kultúry schopnej spájať rozum s citom, v perspektíve života čoraz viac otvoreného zmyslu „tajomstva“ a budovaniu hospodárskych a politických štruktúr bohatších na ľudskosť.

Vďaka tebe, zasvätená žena, ktorá sa podľa príkladu najväčšej zo žien, Matky Krista, vteleného Slova, ochotne a verne otváraš Božej láske, pomáhajúc tak Cirkvi i celému

ľudstvu žiť pred Bohom „svadobnú“ odpoveď, ktorá nádherným spôsobom vyjadruje spoločenstvo, ktoré chce Boh uzavrieť so svojím stvorením. Vďaka ti, žena, za samotný fakt, že si ženou!“

Žena a jej hodnota, v dnešnom svete tak zjednodušená na pojem vonkajšej krásy, sa stali dôležitými pre Jána Pavla II. určite najmä vďaka jeho hlbokkej úcte k najdokonalejšej žene dejín, k Božej Matke. Cez jej obraz vedel pravdivo vystihnúť ženu v jej celistvosti i s jej hlboko ukrytým tajomstvom. Pri príležitosti 4. svetovej konferencie o ženách organizovanej za pomoci OSN napísal *List ženám*, ktorého hĺbku ocení každá jedna z nás. Ženy sú preniknuté na celom svete bolesťou - vnútornou, ale aj vonkajšou - preto jeho slová o hodnote ženy skrze evanjeliové posolstvá pôsobia na nás veľmi uzdravujúco.

„Hoci bol človek v raji obklopený nespočetnými stvoreniami vo viditeľnom svete, cítil sa sám (porov. Gn 2, 20). Boh zasiahol, aby ho vyslobodil z tejto situácie samoty: „Nie je dobre byť človeku samému.

Urobím mu pomoc, ktorá mu bude podobná.“ (Gn 2, 18) Stvorenie ženy je teda už od počiatku zamerané na princíp pomoci - no dobre si všimnime - nie jednostrannej pomoci, ale vzájomnej. Žena je mužovým doplnkom, tak ako muž je doplnkom ženy: žena a muž sa navzájom dopĺňajú... Iba vďaka dualite „mužského“ a „ženského“ sa realizuje naplno to „ľudské“.“

„Lebo najmä v obetovaní sa pre druhých v každodennom živote chápe žena najhlbšie povolanie svojho života, keďže práve ona, možno viac ako muž, vidí človeka, pretože ho vidí srdcom.“

„Kristus, napriek pravidlám platným v kultúre jeho doby, pristupoval k ženám otvorene, prejavujúc im úctu, prijatie a sympatiu. Tým si u ženy ctí jej dôstojnosť, ktorú od nepamäti mala v Božom pláne a v Božej láske. Keď sa na konci druhého tisícročia pozeráme na neho, spontánne si kladieme otázku: Koľko z jeho posolstva bolo prijaté a uskutočnené?“

Ten, ktorý poznal hodnotu muža

„Som presvedčený, že keď sa Cirkev - ktorá spolu s celým ľudstvom kráča k budúcnosti - zamyslí nad spôsobom, akým mal Máriin ženich účasť na Božom tajomstve, bude schopná vždy nanovo objavovať svoju vlastnú identitu v pláne vykúpenia, založenom na tajomstve vteľenia. Práve na tomto tajomstve sa Jozef z Nazareta podieľal ako žiaden iný človek, s výnimkou Márie, matky vteľeného Slova. Podieľal sa na ňom s ňou, zapojený do tej istej spásnej udalosti. On bol ochrancom tej istej lásky, mocou ktorej nás večný Otec „predurčil, aby sme sa skrze Ježiša Krista stali jeho adoptovanými synmi“ (Ef 1, 5).“

„Posol sa obracia na Jozefa ako manžela Márie, ako toho, kto má v určenom čase dať meno synovi, ktorý sa narodí z nazaretskej panny, jeho manželky. Jozef je teda tým, na koho sa posol obracia, aby mu zveril úlohy pozemského otca vo vzťahu k Máriinmu synovi.“

Exhortáciou *Redemptoris custos* (Ochranca Vykupiteľa) Ján Pavol II. vysvetľuje a odhaľuje tajomstvo prítomnosti pozemského otca sv. Jozefa v živote Božieho dieťaťa - Ježiša. Tak ako je Jozef spolu s Máriou prvým ochrancom Božieho tajomstva, tak je aj muž-otec spolu s matkou prvým ochrancom dieťaťa. Jozefovo otcovstvo sa realizuje prostredníctvom manželstva s Máriou, teda prostredníctvom rodiny. Na-

priek tomu, že Ježiš nie je splodený z Jozefovho tela, Jozef nie je pozbavený otcovskej autority už od chvíle, keď dostáva úlohu dať dieťaťu meno a celý takzvaný domáci alebo skrytý Ježišov život je zverený pod Jozefovu ochranu. A v tom podľa Svätého Otca spočíva úloha každého muža - má predovšetkým chrániť život.

Ty, ktorý si s radosťou odišiel do domu Otca, prosíme Ťa, vypros milosť lásky a pokoja všetkým rodinám sveta, vypros milosť obrátenia mužom a ženám v našom meste, aby Božia láska rástla medzi nami a Božie kráľovstvo prišlo k nám.

Text: E. Blašková

Foto: telebabad.blogspot.com

Ukážte lásku!

Láska a načúvanie

Vo filme *Karol, človek, ktorý sa stal pápežom* hovorí Karol Wojtyła svojim študentom: „Vtedy mi (krajčír Ján Tyranowski) povedal: ‚Vyhráme len láskou, nie zbraňami.‘ Ja som tvrdil, že nad nacistami sa tak vyhrať nedá. A on na to: ‚Nacisti zmiznú, lebo zlo sa požiera samo. Ale ak nevyhrá láska, nacisti sa vrátia pod iným menom.‘“ A Wojtyła pokračuje slovami: „Buďte svedkami posvätnéj úcty ku každému životu. Dajte to najavo mierumilovne. Prejavte svoju bolesť, sklamanie, vykričte odmietnutie násilia. Ukážte lásku. Prejavte úctu k životu. Neboja sa vašich zbraní. Ale budú sa báť vašich slov.“

Inteligencia, pokoj, jasný a optimistický úsudok boli vlastnosti, ktoré Wojtyłu robili schopným spájať a viesť ľudí. Žil Lásku a zasieval ju i v iných, čím premieňal ľudí okolo seba. Nebol zástancom razantnej tvrdohlavosti, ale vzájomného dialógu. Svojou prirodzenosťou a ľudskosťou oslovoval aj ateisticky zmýšľajúcich ľudí. Kráčal cestou pochopenia a porozumenia. Bol schopným načúvať.

A práve pri tomto slovíčku sa chcem pristaviť. NAČÚVANIE. Ako ľahko

pokladáme načúvanie za niečo, čomu rozumieme. Čo robíme automaticky a podľa svojej miery i dobre. A predsa i Sväté písmo (Ž 135) hovorí: „Majú uši, ale nepočujú.“ A tak by som vám z knižky *Hojenie zranených vzťahov* (Martin H. Padovani, SVD) chcela ponúknuť myšlienky, ktorými môžeme i my naplniť výzvu, ktorú ponúkal Karol Wojtyła svojim študentom: „Ukážte lásku!“

Počúvanie je umenie

Žiada si od nás napäté emocionálne sústredenie a zrakový kontakt s druhou osobou. Vyžaduje si pozornosť a trpezlivosť načúvať bolestiam a potrebám druhého. Vyžaduje si empatiu - spojenie, vďaka ktorému osoba v bolesti pocíti spojenie, našu starostlivosť a uvedomí si, že sa vžívame do jej situácie.

Reč nášho tela dokazuje, že sme pozorní, keď reakciami (radosť, smútok, hnev...) potvrdzujeme našu vnímavosť. Nedávame rozumové odpovede alebo okamžitú radu, ani nevykladáme naše podobné skúsenosti. Vlastne tie počúvaných ľudí v danej chvíli skutočne nezaujíma. Potrebujú však, aby sme boli tam s nimi a pre nich.

Tento spôsob načúvania bez prerušovania si žiada veľkú disciplínu, aby sme ostali zameraní na druhého. Všimnime si, akým súciteľným a citlivým poslucháčom je Ježiš. Načúval výkrikom slepca, úzkostlivej žene trpiacej na krvotok, ktorá sa dotkla jeho rúcha, vdove, ktorá trúchlila nad svojím synom. Tento načúvajúci Ježiš je citlivý Ježiš, ktorý bol emocionálne v styku so sebou a s inými. Iba tak sa ich mohol telesne dotknúť; iba tak ich mohol uzdraviť. Vychádzala z neho sila.

Keď načúvame ľuďom, aj z nás vy-

chádza sila - sila uzdravenia. Ako Ježiš aj my môžeme uzdravovať tým, že budeme načúvať aktívne, premýšľavo a so súcitom.

Dobrý poslucháč

Byť dobrým poslucháčom však neznamená iba načúvať, ale ostat' aj pokojným pri iracionálnych výbuchoch emócií. Keď dovolíme ľuďom dať priechod potlačeným citom, pomôžeme im k ich rozptýleniu a to ich privedie späť do reality. Musíme si pritom dávať pozor a byť opatrní, aby sme neprehliadli, čo nám iní chcú povedať. Zranení ľudia potrebujú prejať svoju zúrivosť, beznádej, bolesť, ktorú pociťujú vo svojom vnútri. Pritom však ostávajú citliví na to, ako zareagujeme a ako im odpovedáme a či sme skutočne s nimi. Keď to cítia (napríklad pri našich poznámkach „Úplne ťa chápem.“ alebo „Och, nerob to!“ resp. „Ty to neurobiš.“, dokážu nám viac dôverovať a vyniesť na povrch svoje hlbšie city, strach, úzkosti, beznádej a zmätok.

Úžitok z dobrého načúvania

U tých, ktorým sme načúvali, zažijeme evanjeliové uzdravenie - slepí vidia, hluchí počujú, chromí chodia - jednoducho len preto, že sme počúvali. Ako často sú ľudia schopní znovu pokračovať v živote! Najväčšia časť pomoci spočíva v načúvaní ľuďom, tomu, čo naozaj povedali, čo naozaj cítili a potom v pomoci pri zatried'ovaní toho všetkého, stanovení správneho náhľadu a integrácii do života - to všetko prináša uzdravenie ducha.

Umenie počúvať je skutočne umením. Vyžaduje si prax a veľké úsilie, no dá sa rozvinúť a môže priniesť prekvapivé výsledky do našich vzťahov. Dobré načúvanie vedie

k uzdraveniu, pretože ukazuje, že naúčujúci má záujem. Zranení ľudia sa nezriedka pokladajú za nehodných. Keď im naúčujeme, obväzuje im to rany a nalieva na ne olej súcitu, nežnosti a srdečnosti.

Naúčovanie vedie k uzdraveniu, lebo dovoľuje zraneným ľuďom hovoriť o tom, čo v nich hľadá či väzí. Je len málo vecí, ktoré sú pre ľudí a ich vzťahy ničivejšie ako skrytý hnev a zranenie, vina a hanba, ako aj všetky ostatné divoké city, ktoré sú skryté, no musia byť rozriešené. Môžeme ich rozriešiť tým, že o nich hovoríme otvorene a úprimne dôvernému poslucháčovi.

Počúvanie uzdravuje vzťahy. Iba po tom, čo som skutočne naúčoval druhému, môžem ho začať opravdivo milovať. Až potom ho dokážem prijať takého, aký je, a milovať ho. Môžem povedať: „Milujem ťa takého, aký si, akého ťa poznám a nie takého, ako si myslím, že si alebo by si mal byť.“

Obmedzenia počúvania

Počúvanie je súčasťou života. Súčasne však musíme poznať i svoje obmedzenia, čiže ako dlho dokážeme počúvať a kedy už ďalej nemôžeme počúvať. Musíme si uvedomiť, kedy potrebujeme prestávku na zotavenie v naúčovaní, aby sme sa mohli vrátiť a počúvať ďalej. Musíme poznať a udržiavať svoje hranice.

Naúčovanie môžeme ponúkať v slobode svojho rozhodnutia a cítenia. Pokiaľ má mať uzdravujúci účinok, nesmie byť vynútené. Len v slobode rešpektovania vzájomných hraníc môže pôsobiť duch uzdravenia. Naúčovanie tiež naznačuje, že sme v styku s okolitou skutočnosťou. Byť v styku so skutočnosťou - nech už je ona občas akokoľvek bolestná - je podmienkou duševného zdravia.

Povznesenie a smiech

Naúčovanie často obsahuje v sebe smiech. To znamená, že sme v styku so smiešnosťou a rozporupnosťou života. Keďže sa vieme smiať s ľuďmi a nie na nich, potom čo sme im ozaj naúčovali, zisťujeme, že sa uzdravujú, majú sa lepšie, lebo sa začali na sebe smiať - a my spolu s nimi. Humor nám pomáha nazerať na život správne a je pravdepodobne najzriedkavejšie používaný liečebný fortieľ. Boh tiež musí mať nejaký zmysel pre humor - veď ako ináč by mohol s nami vydržať tak dlho?

Naúčovať tiež znamená povzniesť sa nad seba. Keď naúčujeme iným, vystupujeme zo seba. Dostávame sa do styku s bolesťou a utrpením iných, a tak začíname chápať, čoho sa týka ďalšia stránka života. Kresťanská tradícia hovorí: „Keď stratíme seba, nájdeme sa.“ Naše vlastné problémy sa nám prestanú zdať na nás priveľkými a opäť nachádzame sami seba a postupne sa stávame

schopnými povzniesť sa nad seba a prísť do styku s druhými a s Bohom.

Modlitba sa týka načúvania: načúvať tomu, čo je v mojom srdci; načúvať tomu, čo iní hovoria, a dať toto všetko do rúk načúvajúceho Boha. Modlitba je presvedčenie, že jestvuje dobrosrdečný, milujúci, všadeprítomný a načúvajúci Boh. V tomto nachádzame silu, útechu a pokoj. Modlitba nás môže uzdraviť, pretože v modlitbe sa môžeme oslobodiť a dať sa do styku s Bohom, ktorý sa

o nás stará a miluje nás napriek tomu, čo počuje a vie o nás.

A tak sa na záver opäť vraciam k slovám Karola Wojtyły: Ukážme svoju lásku. Či už touto alebo inou formou. Nech je to láska, ktorá v nás bude konať.

S modlitbou a vdakou načúvajúcim,
Mat'a F.

Obrázky: www.christusrex.org a
donotbediscouraged.com

Tretie fatimské posolstvo a narastajúca neistota

V období pôstu zaplavili naše mailové schránky katastrofické vízie Tretieho fatimského tajomstva. Máme týmto výstražným mailom veriť? O vyjadrenie sme požiadali pána kaplána Branislava Markoviča.

V poslednej dobe sa často stretám s textom, ktorý sa šíri elektronickou poštou (a následne inými podaniami - najmä medzi veriacimi katolíkmí) ako mor či rakovina. O zhubnosti týchto ochorení veľa hovoriť nemusím... Žiaľ, rovnaký účinok má aj spomínaný text s názvom „*Tretie fatimské tajomstvo*“. Ku mne sa dostal nielen cez mail (dokonca i od známych zo zahraničia), ale aj ako prefotená kópia v rukách zneistených veriach. Je preto asi namiestne vyjadriť sa k nemu aj prostredníctvom nášho farského časopisu.

Text, o ktorom hovorím, sa snaží podať **svojské vysvetlenie** tretej časti tajomstva, ktoré zjavia Panna Mária trom pastierikom z Fatimy. Táto interpretácia je nasýtená pesimizmom z nedávnych okolností svetového diania (nepokoje v islamských oblastiach, zemetrasenie v Japonsku ...) a ich dejinnú následnosť sa pokúša napasovať na víziu

fatimských pastierikov z 13. júla 1917 v Cova da Iria-Fatima. ***Nabáda k uzavretosti a egoistickým prejavom*** („Dom musí byť zamknutý a nikoho cudzieho neslobodno vpustiť do domu. Dvere i okná majú byť zamknuté, s nikým nerozprávať, len sa modliť.“), ***ktoré v katolíckej viere a morálke nemajú miesto!***

Jediné pozitívne posolstvo

Asi jediné, čo textu nemožno uprieť ako pravdivé, je **výzva na pokánie!** Ale kladiem si otázku: Musí nás, katolíkov, k pokániu dohnáť až takáto katastrofická interpretácia fatimského zjavenia? Ak je tomu tak, je to naozaj na zamyslenie.

Málo nás pastieri Cirkvi (hlavne teraz počas veľkého pôstu) vyzývajú na pokánie? ***Ved' aj to, čo ma k pokániu pohne, je mierou veľkosti mojej viery!*** Bud' je to strach z konca sveta (na ktorý sa - mimochodom - ako na prisľúbený druhý príchod Pána Ježiša Krista prví kresťan-

nia veľmi tešili!), alebo je to bolesť z narušeného vzťahu medzi mnou a Bohom, čo zapríčinil môj hriech! **Som ochotný konat' pokánie len zo strachu, alebo z lásky k svojmu Bohu?** Na to nech si odpovie každý sám za seba...

Aký je postoj Cirkvi?

V nasledujúcej úvahe, budem vychádzať z môjho obľúbeného filozofa Aristotela, ktorý už dávno povedal, že *vera* (ako schopnosť človeka - nie tá náboženská) *je výsledkom slobodnej vôle človeka*. A má pravdu! Nikto ma nemôže donútiť niečo mu veriť; zvlášť, ak tomu veriť nechcem.

No aj v tom, či uverím nejakej novej informácii, som ovplyvnený tým, čomu som uveril ako prvému.

Ak na počiatku mojej viery stojím Boh, ak sa vo viere opieram o slová Písma svätého, potom všetkým novým informáciám uverím alebo neuverím len s ohľadom na Boha a Písmo sväté!

Preto skúmajme, čomu veríme viac - svojej Cirkvi, alebo zhubnému textu, ktorý nemá vlastne ani autora?

Predstavení Cirkvi sa k spomínanej vízii vyjadrili (aj s teologickým komentárom) už v roku 2000.

Celý dokument (v slovenčine vyšiel v r. 2006 v SSV, pod názvom *Fatimské posolstvo*) bol **preštudovaný a**

odobrený sestrou Luciou († 2005), ktorá v tom čase žila (ako posledná z troch fatimských vizionárov) na Karmeli svätej Terézie v Coimbre. Počujme teda, ako sa k tzv. tretiemu fatimskému tajomstvu vyjadrujú kompetentní:

„Tento text obsahuje prorocké videnie porovnateľné s prorockými videňami vo Svätom písme, ktoré nepopisujú fotograficky detaily budúcich udalostí, ale syntetizujú a zhrňujú na tom istom pozadí skutočnosti, ktoré sú postupne rozložené v čase a v neupresnenom trvaní. Z toho vyplýva, že kľúč k čítaniu textu nemôže mať iný ako symbolický charakter.“ (Kardinál Sodano, štátny sekretár Jeho svätosti)

„Celé toto videnie sa v skutočnosti deje len preto, aby priviedlo na scénu slobodu a zameralo ju pozitívnym smerom. Zmyslom videnia nie je teda ukázať film o nezmeniteľne stanovenej budúcnosti. (...) Videnie z tretej časti „tajomstva“, ktoré je spočiatku také stiesňujúce, sa končí obrazom nádeje: žiadne utrpenie nie je márne a práve trpiaca Cirkev, Cirkev mučeníkov, sa stane znamením ukazujúcim človekovi, aby hľadal Boha. (...) Predovšetkým musíme konštatovať s kardinálom Sdanom: „... udalosti, na ktoré sa vzťahuje tretia časť „fatimského tajomstva“, zdá sa, už patria minulosti.“ Podľa toho, ako sú jednotlivé udalosti zobrazené, už patria do minulosti. Kto očakával vzrušujúce apokalyptické zjavenia o konci sveta alebo o budúcom behu dejín, musí zostať sklamaný.“ (Kardinál Ratzinger, prefekt Kongregácie pre náuku viery)

Pripravil: Branislav Markovič, kaplán
Obrázok: members.cox.net

Mama a dcéra. Dve srdcia. Životom skúšané. A predsa plné vd'ačnosti a pokoja. Vždy otvorené. Pre nás, pre každého, kto potrebuje vypočuť, poradiť. V marci tohto roka oslávili svoje okružle životné jubileá - 80. a 50. narodeniny, ku ktorým im chceme srdečne zablahoželať.

Mária Šimková st. - sestra Maňka

Skautka, ktorá vo svojej mladosti zakúsila vďaka vtedajšiemu miestnemu kňazovi - profesorovi Sámelo-
vi, čaro skautingu, tento dar rozdá-
va po celý svoj život.

Zo skúseností radkyne družiny Ľalie v neľahkých povojnových časoch čerpala neskôr v rokoch 1968-69 pri zakladaní a znovuoobnovení skautingu v našom meste. V tomto zložitom období, v ktorom spolu s bratom Noem - Tiborom Sokolom, svojou činnosťou riskovali bezpečie a pokoj vlastných rodín, tak nadchli pre skauting množstvo detí a mladých v našom meste.

Po roku 1989 svojimi schopnosťami a radosťou z práce pre druhých sestra Maňka nielenže vytvára pre množstvo prievidzských dievčat rodinky včielok, ale vychováva tak dievčatá, mladé ženy, ktoré neskôr

pokračujú v skautskej výchove ďalších nových členiek.

Popritom pôsobila aj na národnej úrovni ako predsedníčka výchovnej rady pre dievčenský kmeň v Náčelníctve Slovenského skautingu, niekoľko rokov viedla budúce vodkyne ako inštruktorka medzinárodnej lesnej školy. Vydala viacero príručiek a spolu s kolektívom spracovala cenú históriu prievidzského skautingu pri príležitosti jeho 80. výročia. Je jednou z nositeľiek významného Radu strieborného trojlístka na Slovensku.

Mária Šimková ml. - NŠo-či

Hoci skauting ako dieťa zažila len veľmi krátko - ako včielka práve v neľahkých rokoch 1968-69, s o to väčšou ochotou odovzdávala a odo-
vzdáva sestra NŠo-či všetko, i mnoho viac, čo ona sama v skau-

tingu našla a dostala.

Po absolvovaní Vodcovskej lesnej školy sa s láskou ujíma dievčenského skautingu v Prievidzi. Popri vedení oddielu pomáha pri výchove včielok a podáva pomocnú ruku všade tam, kde je potrebná. V oddiele mladým skautkám pomáha objavovať a rozvíjať ich schopnosti a dodáva im dôveru pri preberaní zodpovednosti za oddiel.

V súčasnosti aktívne vedie oddiel prievidzských oldskautov, vďaka ktorému tak ostatní oldskauti a oldskautky nachádzajú radosť spoločných stretnutí a stále zmysluplnej práce pre druhých.

nezabudnuteľných nočných stráží. Za okamihy smiechu i tie, keď "padlo zrazu niečo do oka"... Keď človek od vás odchádza do života povzbudený a s akýmsi hrejivým pocitom na duši. Keď vekový rozdiel je darom v podobe skúsenosti a vzorom v prijímaní života s radosťou a vernosťou. Majúc pri sebe dve duše, ktoré sa tešia z našich radostí (tých skautských i osobných), ktoré chápu naše omyly a prijímajú nás takých, akí sme, nechávajú priestor rásť, ale zároveň nám ukazujú našu hodnotu... Zisťujeme, ako veľa sme dostali. Ďakujeme vám za všetko. A Nebu za vás.

Tieto riadky sú skromným vyslovením uznania a vďaky. Za chvíľu rozhovorov, povzbudivých pohľadov či

Anna Krchňavá, Martina Svitková,
SLSK, 14. zbor Prievidza
Foto: M. Suvák

Pozvánka: Slovom žalmu k jubileu

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici - Badíne srdečne pozýva na tematický večer cyklu **Slovom žalmu k jubileu**, ktorý sa uskutoční **9. mája 2011 o 19:30** v priestoroch Kňazského seminára. V biblickej časti stretnutia sa pozrieme na **23. žalm s titulom Pán je môj pastier**.

Trojočný cyklus Slovom žalmu k jubileu realizuje Kňazský seminár sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici - Badíne v spolupráci s Kate-drou biblických vied na Rím-

skokatolíckej cyrilo-metodskej bohosloveckej fakulte Univerzity Komenského, pracovisko Badín, v rámci priprav na jubileum 1150. výročia príchodu svätých Cyrila a Metoda na naše územie, ktoré bude slávené v roku 2013.

Stretnutie sa začína modlitbou večier, pokračuje historickým exkurzom, čítaním a exegézou vybraných žalmov a diskusiou do 21:15.

Jozef Benčat, av

Liturgické okienko

8. máj 2011 - 3. Veľkonočná nedeľa

Č1- Pána mám vždy pred očami, lebo je po mojej pravici, aby som sa neza-
kolísal. Sk 2, 14. 22b-33

R - Ukáž mi, Pane, cestu života. Ž 16

Č2 - Žite v bázni v čase svojho pobytu na zemi. 1Pt 1, 17-21

Ev - „O čom sa to cestou zhovárate?“ Oni mu vraveli: „Ty nevieš, čo sa sta-
lo v Jeruzaleme? S Ježišom Nazaretským, ako ho kňazi a naši poprední muži

dali odsúdiť na smrť a ukrižovali. A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael. Ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo.“ On im povedal: „Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“ A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. V tom sa im otvorili oči a spoznali ho. A ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema.

Lk 24, 13-35

15. máj 2011 - 4. Veľkonočná nedeľa

Č1 - Oni prijali jeho slovo a dali sa pokrstiť. Sk 2, 14a.36-41

R - Pán je môj pastier, nič mi nechýba. Ž 33

Č2 - On sa nedopustil hriechu, ani lešť nebola v jeho ústach. 1Pt 2, 20b-25

Ev - Kto vchádza bránou, je pastier oviec. Tomu vrátnik otvára a ovce počúvajú jeho hlas. Veru, veru, hovorím vám: Ja som brána k ovciam... Kto vojde cezo mňa, bude spasený, bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu. Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.

Jn 10, 1-10

22. máj 2011 - 5. Veľkonočná nedeľa

Č1 - Božie slovo sa šírilo a počet učeníkov v Jeruzaleme veľmi rástol.

Sk 6, 1-7

R - Tvoje milosrdenstvo, Pane, nech je nad nami, ako dúfame v teba.

Ž 33

Č2 - Hľa, kladiem na Sione kameň uholný, vyvolený a vzácny. 1Pt 2, 4-9

Ev - „Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy mohli tam, kde som ja. A cestu, kam idem, poznáte.“ Tomáš povedal: „Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!“ Ježiš mu odpovedal: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa. Ak poznáte mňa, budete poznať aj môjho Otca. Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne. Veru, veru, hovorím vám: Aj ten, kto verí vo mňa, bude konat' skutky, aké konám ja, ba bude konat' ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi.“

Jn 14, 1-12

29. máj 2011 - 6. Veľkonočná nedeľa

Č1 - Filip prišiel do mesta Samárie a zvestoval im Krista. Sk 8, 5-8. 14-17

R - Jasaj Bohu, celá zem. Ž 66

Č2 - Lebo je lepšie trpieť za dobré skutky, ak je to Božia vôľa, ako za zlé.

1Pt 3, 15-18

Ev - „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky - Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, lebo ho nevidí, ani nepozná. Vy ho poznáte, ved' ostáva u vás a bude vo vás. Ešte chvíľku a svet ma už neuvidí, ale vy ma uvidíte, lebo ja žijem a aj vy budete žiť. V ten deň spoznáte, že ja som vo svojom Otcovi, vy vo mne a ja vo vás. A kto miluje mňa, toho bude milovať môj Otec, aj ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého.“

Jn 14, 15-21

Farská kronika od 26. marca 2011 do 25. apríla 2011

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Filip Bari
Dávid Galovič
Marcus Pavel Drexler
Filip Kosa
Silvia Bieliková
Natália Kalašová
Katarína Karaková
Eliška Paličová
Samuel Ludha
Marek Obžera
Žofia Petrášová
Nikola Hýlllová
Miroslav Hýll
Nela Kopálová
Lukáš Kurbel
Jana Leporisová

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Robert Bari a Monika Muchová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Ivona Chromá
Millo Škultéty
Ida Fašungová
Ladislav Škrovan
Bohuš Peniaško
Vladimír Hlavatý
Ing. Vladimír Kijašev
František Hacaj
Milan Štetiar
Peter Bielik
Irena Bučková
Anton Kmet'
Juraj Zimáni
Anna Ferková

BARTOLOMEJ ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, A. Ugróczy

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná str. - fromthe-heartofmary.wordpress.com; str. 2
hore - A. Vlčko, dole - M. Melicherčíková; str. 3 - farnostvitkov.cz;
str. 4 - strony.aster.pl; str. 5 - vatican.va; str. 8 - kresba A. Ugróczy; zadná str. - B. Markovič

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.
Prievidza. Tlač registrovaná
Okresným úradom v Prievidzi pod
č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov. Ruko-
pisy nevraciamy.

Skautská krížová cesta

2. apríl 2011, Kalvária v Banskej Štiavnici

Prievidzskí skauti si každý rok v čase pôstu urobia výlet na niektorú z kalvárií, aby sa tu spoločne zúčastnili pobožnosti krížovej cesty. Tento raz sa naša skautská rodina vybrala do Banskej Štiavnice. Historická krížová cesta nad Banskou Štiavnicou je známa nielen svojou krásou, ale aj netradičným počtom zastavení. Mladší aj starší sme spoločne prešli 25 zastavení, pri ktorých sme sa zamýšľali nad Ježišovým a Máriiným utrpením a nad svojimi životmi. Na konci krížovej cesty sme slávili svätú omšu, ktorú odsľúžil náš skautský brat Balú, Viliam Vlčko pochádzajúci z Prievidze. Spolu s farníkmi z Bátoviec nás potešil svojou prítomnosťou a povzbudil slovami v kázni. Po krátkej prehliadke starobylého mesta sme sa opäť vrátili do Prievidze, naplnení novou silou a pokojom do ďalších dní pôstu.

Text: Martina Gálová
Foto: Martina Svitková

Dekanátne stretnutie mládeže 2011
30. apríl 2011, Gymnázium V. B. Nedožerského

